

познатата ѝ моя съпруга, когато пъкъ, отъ друга страна, цариградската млада гъркиня, отъ доста врѣме на госте у тѣхъ, ме учеше вѣжливо, по кой официаленъ и сигуренъ пжтъ мога да изпратя писмата си за Цариградъ, като принасяше и сама тя за това своитѣ услуги.

IV.

При руския царь.

11/23 декемврия, сжбота.

Този день бѣше за българскитѣ делегати най-знаменитиятъ прѣзъ цѣлата имъ мисия. Както забѣлѣжихъ по-горѣ, него день имахме да се прѣдставимъ прѣдъ руския царь. Това и стана.*)

Часа на единъ, ние бѣхме въ Зимния Дворецъ. Тамъ ни въведоха въ единъ голѣмъ и великолѣпенъ салонъ, дѣто имаше събрани голѣмо число високопоставени военни и граждански лица. Десетина минути слѣдъ това дохожда единъ генералъ-адютантъ, извиква велегласно българскитѣ делегати и ги води при Царя въ особната му близоседна стая. Царьтъ, сладка, симпатична, но въ сжщо врѣме и изразителна физиономия, ни посрѣща правъ, подава ни по най-милостивъ начинъ ржка, която искаме да цѣлуемъ, като му се покланяме, но той не ни остава. Попита ни, на кой езикъ говоримъ, но самъ захвана най-напрѣдъ по френски. И прѣди още да продумае ние нѣщо, той ни каза, че той знае, съ каква цѣль ние сме тръгнали да ходимъ по Европа при правителствата на великитѣ сили. При това, той ни разказа, какви старания е полагала всѣкога Русия за дѣйствителното подобрене

*) Приемътъ ни отъ Царя съмъ описалъ накжсо подъ заглавие: *Царскитѣ сѣли*, и въ в. „България“, година I, София, 20 февруария, 1898, брой 16.